

ಚೈತನ್ಯದೇವನ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗ

ಅಂಗಮೂಲ : ಸ್ವಾಮಿ ಅಶೋಕಾನಂದ

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಇ. ವಸಂತಕುಮಾರ್

ಭಾಗ ೨

ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜೆ ಎಂದರೆ ದೇವರನ್ನು ಒಂದು ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸುವುದು. ಕ್ರಿಸ್ತನ ಒಂದು ವರ್ಣಚಿತ್ರ ಅಥವಾ ವಿಗ್ರಹವಿದೆ, ಮತ್ತು ನೀವು ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಸಾಧನೆಯೇ. ಆದರೆ ನೀವು ಆ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಜಡವಾದ ಕಲ್ಲು ಅಥವಾ ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಬಣ್ಣ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ನೀವು ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸಬಾರದು. ಅದು ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಣಚಿತ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ, ನೀವು ಅದನ್ನು ಚಿತ್ರವೆಂದು ಯೋಚಿಸಬಾರದು. ಕ್ರಿಸ್ತನ ನೋಟವೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಕ್ರಿಸ್ತ ಇಲ್ಲಿರುವನು ಎಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು! ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ, 'ಇವರು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸ್ಥಾಪಕರು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವಲ್ಲ, ಹಾಗೆ. ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಅವರ ತೈಲಚಿತ್ರ ಅಥವಾ ಭಾವಚಿತ್ರವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾವು, 'ಸ್ಥಾಪಕರ ಚಿತ್ರ ಇಲ್ಲಿದೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದೇ ತಾನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುವುದು ಎಂದು ನೀವು ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲ, ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಪ್ರತೀಕ ಬೇಗನೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ವಿವಿಧ ಪಂಥಗಳು ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳು ನಿಯೋಜಿಸಿರುವ ಭಕ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ವಸ್ತುವೊಂದು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದೊಂದು ಶಿಲುಬೆ, ಅಥವಾ ಕ್ರಿಸ್ತನನ್ನು ಏರಿಸಿದ ಶಿಲುಬೆ, ಅಥವಾ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಡೋನಾ ಅಥವಾ ಭಗವಾನ್ ಬುದ್ಧ, ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಜನ ಅಥವಾ ಹಿಂದೂ

ಪ್ರತೀಕ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಮೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಭಕ್ತಿಯ ಸಾಧನೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಇರುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಈ ರೀತಿಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಇರುವುದು.

ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನೀವು ಪೂಜಿಸುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಿಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ಪೂಜೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದೇವತೆ ಇರುವುದನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೀರಿ. 'ಅದು ಕೇವಲ ನನ್ನನ್ನು ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸುವ ರೀತಿ. ವಿಗ್ರಹ ಕಲ್ಲು ಅಥವಾ ಲೋಹ ಅಥವಾ ಮರದಿಂದ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅದನ್ನು ದೇವರು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?' ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಬಹುದು. ಸರಿ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವಿಶೇಷ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೀವು ಆರಸುತ್ತಿರುವ, ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವ ದೇವರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇರುವನು ಎಂದು ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲವೇ? ಅವನು ಈ ಮರ, ಈ ಲೋಹ ಅಥವಾ ಈ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇರಬಾರದು? ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಪೂಜಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ದೇವರು ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಮರೆ ಯಾದನೆಂದು ನೀವು ಯೋಚಿಸುವಿರಾ? ಅನಂತನೂ ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಿಯೂ ಆದ ಭಗವಂತ ಯಾವುದಾದರೂ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಎಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಇರಲು ಬಯಸಿದರೋ ಅಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವಿರಿ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ

ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ನೀವು ಅವನ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಿರಿ. ಅವನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಲಾರ.

‘ಓ, ದೇವರು ಸರ್ವಶಕ್ತ, ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಅವನಲ್ಲಿವೆ.’ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅವನು ನಮ್ಮಿಂದ ದೂರ ಹೊರಟುಹೋಗಲಾರ. ಅವನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಒಳಗೆ, ಅಂತರತಮನಾಗಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಸಾಂತ ಜೀವಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಹೊರಟುಹೋಗಬಹುದಿತ್ತು. ನಾನು ಈ ಸಭಾಂಗಣದಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಬಹುದು, ಆದರೆ ದೇವರಿಗೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದೇವರಿಡುವ ಜಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ಹೇಳಿ, ‘ದೇವರೇ ಇಲ್ಲಿ ನೀನಿರುವೆ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಚೆನ್ನಾದ ಕೆಲವು ಹೊವುಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿರುವೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು.’ ಅವನಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಅಲ್ಲಿ. ಅವನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ; ಅವನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಲಾತ್ಕಾರವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಈ ರೀತಿ ಬಲಾತ್ಕರಿಸುವುದು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಂದು ದೇವರನ್ನು ಅರಿತವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಹಿಂಸೆ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೃದುಹೃದಯಿಗಳಾದವರು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ಹಾಗೆ ಒರಟಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ನೀವು ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದಾದರೂ ತಿಳಿಯಿರಿ.

ಭಕ್ತಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು, ಆದುದರಿಂದ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಡೆಗೆ ಹರಿದಾಗ, ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಒಲವಿಲ್ಲದಂತೆ ನೀವು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೀರಾ? ಇಲ್ಲ. ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ನೀವು ಇಚ್ಛೆಪಡದಿದ್ದರೆ, ನಿಮಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ. ನೀವು ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ, ಸುಖಭೋಗಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಇಚ್ಛೆಪಟ್ಟರೂ, ಮಗು ಬಂದಾಗ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುವಳು - ಕಡೇಪಕ್ಷ ಬಹುಭಾಗವನ್ನಾದರೂ ಮರೆಯುವಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರೀತಿಯ ವಸ್ತು, ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಡೆಗಣಿಸುವಷ್ಟು ಸೇವೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವೂ ಹೌದು.

ನೀವು ದೇವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೊವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುವಿರಿ. ಭಕ್ತರು ಅರ್ಪಿಸಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಷ್ಟಪಡುವ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳು ಇವು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದರೆ, ಅನೇಕರು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಜನರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಅಥವಾ ತಾವು ಪ್ರೀತಿಸುವವರಿಗೆ ಕೊಡುವರು. ಅದು

ಬಹಳ ಸರಿಯಾದುದು ಎಂದು ಅವರು ತಿಳಿಯುವರು. ‘ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತ ಅದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು’ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇವರು ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದದ್ದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅವರು ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶದವರಾದ ಕಾರಣ, ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರಿಗೆ ಯಾವುದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಆ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಾನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಅನುಸರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಪಶ್ಚಿಮದೇಶ ಪೌರ್ವಾತ್ಯರಿಂದ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದೆಂದೂ ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆಸೀನನಾದ ಭಗವಂತ ನೀವು ಸಂತೋಷ ಪಡುವುದರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ, ಸಂತೋಷಪಡುವವನು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನೀವು ಸುಂದರವಾದ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದು ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಗಳ ಮೂಲಕ ನಿಮ್ಮ ಮೆದುಳಿಗೆ ತಲುಪಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಅದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಳಗಡೆ, ದೇವರು ಇರುವ, ನಿಮ್ಮ ಚೈತನ್ಯದ ಕೇಂದ್ರವನ್ನೇ ತಲುಪುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದದ್ದನ್ನು ತಿಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಾಗ ಆ ಸಂತೋಷ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿ ಅಥವಾ ನಾಲಿಗೆಯಲ್ಲೇ ನಿಂತಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದೆ. ಅದು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಹೋಗಿದೆ, ನಂತರ ಬುದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಅದು ಹೃದಯಾಸನದಲ್ಲಿರುವ ಭಗವಂತನಿಗೆ ತಲುಪಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬಹುದು.

ಈಗ, ನೀವು ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದದ್ದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಅಷ್ಟೆ. ನೀವು ಏನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀರೋ ಅದನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ. ನೀವು ಹೊವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀರಾ? ನೀವು ಗಂಧದ ಕಡ್ಡಿಯ ಪರಿಮಳವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀರಾ? ಅವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ. ಜ್ಯೋತಿ? ಅದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ. ಯಾವುದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀರೋ ಅದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ, ಅಥವಾ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೀರಿ. ಅದು ನಿಮಗೆ ಬರುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ. ಈ ಬಗೆಯ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೀವು ಕಲಿತರೆ, ಅದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ‘ಆಗ ಅದು ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಅಭಿರುಚಿಯಾಗುವುದು’ ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಬಹುದು. ನೀವು ಒಂದು ಹೊಸ ಸಂಗತಿಯನ್ನು

ಕಲಿತಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದು ಮೊದಲು ಕೃತಕವಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಆದರೆ ಅದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತಮ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ನೀವು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರರಾದ ಮೇಲೆ, ಅದು ಹಿಂದಿನ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದನ್ನು ಹೇರುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯುಂಟು ಮಾಡುವುದೂ ಬೇಡ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾದ ವಿರೋಧ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ. ಅದು ದಿನದ ಹಲವು ಘಂಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಅದು ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇದ್ದರೆ, ಅದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಅಪಾರ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ನೀವು ಏನನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅದನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅದೇ ಕೃಷ್ಣ ಸೇವೆ.

ನಂತರ ಬರುವುದು ಭಾಗವತ ಶ್ರವಣ. ಭಾಗವತ ಎಂದರೆ, ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು. ಧರ್ಮಗ್ರಂಥ ಗಳು ಎಂದರೆ, ಬೈಬಲ್, ಕೊರಾನ್, ವೇದಗಳು, ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಗಳಂತಹ ವಿವಿಧ ಧರ್ಮಗಳ ಪವಿತ್ರಗ್ರಂಥಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಾತ್ವಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂತರ, ಋಷಿಗಳ ಜೀವನವೂ ಸೇರಿವೆ. ಅಂತಹ ಅಧ್ಯಯನದ ಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿರುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ಅದು ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ದೃಢ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನ ವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಆಸೆಯೊಂದಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಬೇಕು. ದೃಢ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಅಥವಾ ಅನಿಚ್ಛೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲ ಅಥವಾ ಸಂದೇಹಗಳು ನಿಮ್ಮ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡು ತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಒಂದು ತತ್ತ್ವ ಇರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವು ದೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಚೀನ ಪಂಡಿತರು ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದರೂ ಸಹ ಅದರ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಧ್ಯಯನ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಓದುಗರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವು ದೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲೇ ಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಧ್ಯಯನ ವನ್ನು ಏಕೆ ಕೈಗೊಳ್ಳುವರು? ಎಂದು ಅವರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ನೀವು ಬಹುಶಃ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, 'ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕಲಿಯಲೋಸುಗ ನಾನು ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡು ತ್ತೇನೆ. ಅದು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕ ಅದರಿಂದ ತೃಪ್ತನಾಗಲಾರ. ಅವನೇಕೆ ತೃಪ್ತನಾಗಬೇಕು? ವೈಷ್ಣವ ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಭಗವಂತನ ಹೆಸರಿನ ಸಮಾನ ಪದಗಳಿಂದ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಅವರು ಅಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದವೂ ಭಗವ ನ್ನಾಮದ ಪರ್ಯಾಯ ಪದವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಲೇಖಕನ

ಬುದ್ಧಿಯ ಕಸರತ್ತು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ನಿಜ, ಅದೊಂದು ಅಮೋಘ ಸಾಧನೆ ಎಂದು ನೀವು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ನೋಡಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವ್ಯಾಕರಣದ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವಾಗ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನೂ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸಾ ಗಿದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಏನೇ ಆದರೂ ಒಂದು ತತ್ತ್ವ ಇರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ನಿಮಗೆ ನೀಡುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಜತೆಜತೆಗೆ ನೀವು ಆ ಮಾರ್ಗದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಅದರ ಕ್ರಮ, ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭಕ್ತರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯುವಿರಿ. ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ತುಂಬಿವೆ.

ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣ, ಅದೇ ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನೀವು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಓದುತ್ತೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವ ಕಾಣದಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಲೋಚನೆಯ ತರಂಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೆ ಮಾಡು ತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಗೀತೆಯನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯ ತನಕ ಓದುವ ಭಕ್ತರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಬಾಯಿಪಾಠ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ಪೂಜೆಗೆ ಅಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಿಮಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದು. ಅವರು ಗೀತೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೇಳುವರು. ಅವರು ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೇಳಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಹಿಡಿಸುವುದು.

ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ಪಠಣ ಅತ್ಯಂತ ಆವ ಶ್ಯಕ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಇಡೀ ದಿನವನ್ನು ನೀವು ಆಧ್ಯಾ ತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ನಿಮಗೆ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಕೇವಲ ಧ್ಯಾನ ಅಥವಾ ಪೂಜೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಗ್ರಂಥ ಪಠಣ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ವೈವಿಧ್ಯತೆ. ಅದು ಧ್ಯಾನದಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು, ಆದರೂ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಗವಂತನ ಚಿಂತನೆಯ ಪಥದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುತ್ತದೆ.

ನಂತರ ನಾಮ, ಭಗವಂತನ ಹೆಸರು ಬರುವುದು. ಇದು ಚೈತನ್ಯನ ಮೂರು ಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ನಾಮೇ ರುಚಿ ಅಥವಾ ಜಪ ಎಂಬ ಸಾಧನೆ. ಭಕ್ತಿಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುವುದೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಸರಮಾಲೆಯಂತೆ ಕೇವಲ ದೇವರ ಹೆಸರು ಇರುವ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿವೆ; ಕೆಲವು ವೇಳೆ ನೀವು ಇದನ್ನು ಹಾಡುವಿರಿ. ಅಥವಾ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ದೇವರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವಿರಿ. ದೇವರ ಸ್ವಭಾವ ಎಂತಹ ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ನೆನೆಯು ವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವೋನ್ನತಿ. ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ

ದೇವರು. ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಓತಪ್ರೋತನಾಗಿರುವನು. ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯ ಮೇಲೇರುವುದು, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ನೀವು ದೇವರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವಿರಿ; ಅವನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸುವಿರಿ.

ಆದರೆ ಈ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾದ ಸಾಧನೆಯೆಂದರೆ ಜಪ, ಎಂದರೆ, ಹೆಸರನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುವುದು. ಇದನ್ನು ಈ ಮೂರು ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನೀವು ಜೋರಾಗಿ, ಇತರರಿಗೆ, ಈಗ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಹಾವಭಾವದಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಬಹುದು. ಅಥವಾ ಪಿಸುದನಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು; ಅಥವಾ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಕೊನೆಯದು, ಸಹಜ ಹಾಗೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಧಾನ. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲೆದಾಡುವಂತಿದ್ದರೆ, ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದರೆ ಇತರರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮಾಡದಂತೆ ನೀವು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆಗಲೂ ಮನಸ್ಸು ಹತೋಟಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಜೋರಾಗಿ ಮಾಡಿ. ಆದರೆ ಇತರರಿಗೆ ಅದು ಕೇಳಿಸದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಪದ ಸೌಂದರ್ಯವೆಂದರೆ, ಶಬ್ದವು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ಆಲೋಚನೆ ಆಳವಾದಾಗ ಅದರ ಸತ್ಯತೆ ಗೋಚರವಾಗುವಂತಹ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಅದರ ತಾತ್ವಿಕ ತಳಹದಿ. ಆ ತಾತ್ವಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಜಪದ ಪರಿಣಾಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ನೀವು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಿದಂತೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೇವರ ಭಾವನೆ ತಿಳಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದು, ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಗುರುಗಳಿಂದ ದೇವರ ಒಂದು ಹೆಸರು ದೊರೆಯುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶ್ರೀಮಂತವಾಗಿವೆ. ದೇವರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಸರೂ ದೇವರನ್ನು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ಗುರುಗಳು ಯಾವ ಹೆಸರನ್ನು ನೀವು ಜಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವರೋ ಅದು, ನೀವು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುವಿರೋ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಅದೇ ನಿಮಗೆ ಸರಿಯಾದುದು. ನೀವು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ, ಅನೇಕ ಗಂಟೆಗಳು ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗುತ್ತಾ ಶಾಂತವಾಗುತ್ತಾ ಬರುವುದು, ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ತಮ್ಮ ಲಾಲಸೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುವು, ಮತ್ತು ಭಗವಂತ ನಿಮಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಾ ಬರುವನು. ಚೈತನ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:

**ಚೇತೋದರ್ಪಣಮಾರ್ಜನಂ ಭವಮಹಾದಾವಾಗ್ನಿನಿರ್ವಾಪಣಂ
ಶ್ರೇಯಃಕೈರವಚಂದ್ರಿಕಾವಿತರಣಂ ವಿದ್ಯಾವಧೂಜೀವನಮ್ |
ಆನಂದಾಂಬುಧಿವರ್ಧನಂ ಪ್ರತಿಪದಂ ಪೂರ್ಣಾಮೃತಾಸ್ವಾದನಂ
ಸರ್ವಾತ್ಮಸ್ವಪನಂ ಪರಂ ವಿಜಯತೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಸಂಕೀರ್ತನಮ್ ||**

(ಶ್ರೀಭಾಷ್ಯಕ, ಶ್ಲೋಕ ೧)

‘ಭಗವನ್ನಾಮ ಜಪದ ಪರಿಣಾಮ ಎಂತಹುದು ಎಂದರೆ, ಅದು ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯಗನ್ನಡಿಯನ್ನು, ದೇವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತು ವರಿದಿರುವ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದ ಭಯಂಕರ ಕಾಳ್ಗಿಚ್ಚು ಅದರಿಂದ ಆರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ ಬೆಳಕನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ನಾಮಜಪದಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಸಚೇತನವಾಗುತ್ತದೆ.’

ನಿಮಗೆ ತಾತ್ವಿಕ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದರೆ ಅದು ಒಣ ಜ್ಞಾನವಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನ ಜ್ಞಾನ ನಾಮಜಪದ ಮೂಲಕ ಸಜೀವವಾಗುತ್ತದೆ.

‘ಮತ್ತು ಆನಂದಸಾಗರ ಉಕ್ಕಿ ಮೇಲೇರುತ್ತದೆ. ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆನಂದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಂತರ್ಯದಿಂದ ಬುಗ್ಗೆಯಂತೆ ಚಿಮ್ಮಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಆನಂದ ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆಗ ನೀವು ಅಮೃತಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮಿಂದಂತೆ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಭಗವನ್ನಾಮ ಜಪಕ್ಕೆ ಜಯವಾಗಲಿ!’

ಚೈತನ್ಯ ಹೇಳಿದುದು ಅದೇ. ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಅಕ್ಷರಶಃ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದನ್ನು ನೀವು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ, ಈ ಅನುಭವಗಳು ನಿಮಗೆ ಆಗುವುದನ್ನು ನೋಡುವಿರಿ.

ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ನೀವು ಎಂತಹ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಚೈತನ್ಯನು ಮತ್ತೊಂದು ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಧಾನ ವಿರಬೇಕು. ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:

ತೃಣಾದಪಿ ಸುನೀಚೇನ ತರೋರಪಿ ಸಹಿಷ್ಣುನಾ |

ಅಮಾನಿನಾ ಮಾನದೇನ ಕೀರ್ತನೀಯಃ ಸದಾ ಹರಿಃ ||

(ಶ್ರೀಭಾಷ್ಯಕ, ಶ್ಲೋಕ ೨)

ತೃಣಾದಪಿ ಸುನೀಚೇನ - ನೀವು ತೃಣಕ್ಕಿಂತ ನಿಕೃಷ್ಟರಾದವರು ಎಂಬ ಭಾವದಿಂದ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಜಪಿಸಬೇಕು. ಹುಲ್ಲು ಬಹಳ ಕೆಳಗಡೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ನೋಡಲು ಸುಂದರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜನ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಅದು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಅವರ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಮೃದುವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅವರು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅದು ಎಂದಿನಂತಾಗುತ್ತದೆ, ದೂರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಇದರ ಹಿಂದಿನ ಭಾವನೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳೂ ನಿಮಗೆ ಎದುರಾಗಲಿ, ಜನರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಂದಿಸಲಿ, ನಿಮಗೆ ಏನೇ ಮಾಡಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನೋದ್ವೇಶ ಇರುವುದು,

ಇತರರ ಸುಖ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಒಳಿತಿಗೆ - ನಿಮಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಯಾರಾದರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದರೆ, ಅವರು ಕೋಪ ಗೊಂಡು ನಿಂದನೆಯ ವಿಹಾರ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೋದರಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಮರುಕ ತೋರಿ. ಯಾರೂ ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಳಗಾಗ ಬಾರದೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ಸಹಜ ಭಾವನೆ; ಆದರೆ ನೀವು ನಿಂದನೆಗೆ ಒಳಗಾದಿರಿ ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವುದೇ ಬೇಡ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಬೇಡ.

ತರೋರಪಿ ಸಹಿಷ್ಣುನಾ - ನೀವು ಮರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಿರಿ. ಮರ ಕಡಿಯುವವನು ಮರವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸು ವಾಗಲೂ ಮರ ಅವನಿಗೆ ನೆರಳನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಒಬ್ಬರು ನಿಮಗೆ ನೋವುಂಟುಮಾಡಿದಾಗಲೂ ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದನ್ನು ಮಾಡಿ, ನಿಮಗೆ ಅಂತಹ ತಾಳ್ಮೆ ಬರುವುದು. ಮರ ಹೇಗೆ ದೂರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ ನೀವು ದೂರದಿರಿ.

ಅಮಾನಿನಾ - ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಪಟತನವಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜಂಭ ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೌರವ ತೋರುವಿರಿ. ಹಾಗಿರಬೇಕು ನಿಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆ. ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ನೀವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಗಳಾಗದಂತೆ, ಸ್ವಹಿತ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸದಂತೆ ಸದಾ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವಂತೆ ಇರಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಿರಬೇಕು. 'ನಾನಲ್ಲ, ನೀನು, ನನ್ನ ದೇವರು. ನಾನಾರು? ನಾನು ಏನೂ ಅಲ್ಲ, ನಾನು ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ದೇವರೇ, ನೀನೇ ಎಲ್ಲವೂ' ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ.

ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ವಭಾವ. ನೀವು ನನಗೆ ಶೇಕಡಾ ೯೯ ಭಾಗ ಕೊಡಿ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಶೇಕಡಾ ಒಂದು ಭಾಗ ಕೊಡ ಬಹುದು ಎಂಬ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪ್ರೀತಿ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಸ್ಥಿತಿ. ನೀವು ಅದನ್ನು ಪ್ರೀತಿ ಎಂದು ಕರೆಯಬೇಕೋ ಏನೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೂ ಪ್ರೀತಿ ಇದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ನೀವು ಸಮ್ಮತಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯ ಪ್ರೀತಿ ಎಂದರೆ, ಅರ್ಥ-ಅರ್ಥ. ನೀನು ನನಗೆ ಪ್ರೀತಿ ತೋರು, ನಾನು ನಿನಗೆ ಪ್ರೀತಿ ತೋರುವೆ; ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ನಾನೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ, ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಭಾಗ ಪ್ರೀತಿ ನನ್ನದಾಗಿರಬೇಕು. ದೇವರು ನನಗೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕೊಡುವನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ನಾನು ಅವನಿಗೆ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಭಾಗ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಬೇಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಹಂಕಾರ ತನಗಾಗಿ ತಾನು ಏನನ್ನೂ ಬಯಸದಂತೆ, ಅದು ತಲೆಯೆತ್ತದಂತೆ ನೀವು ಖಚಿತಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಧೋರಣೆ ಭಕ್ತಿ-ಸಾಧನೆಯ ಅಡಿಪಾಯವೇ ಆಗಿದೆ.

'ಅದು ತೀರಾ ಅವಮಾನಕರ, ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಆತ್ಮ ಗೌರವವಿರಬೇಕು' ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 'ಆತ್ಮ ಗೌರವ ಎಂಬುದು ಹುಸಿ' ಎಂದು ನಾನು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಆತ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಗೌರವವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಪರಮ ಆತ್ಮ—ನಿಜವಾದ ಆತ್ಮ—ಆ ಆತ್ಮ ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವಾದರೆ, ಅದು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅರ್ಹ. ಅದು ದೇವರೇ. ಆದರೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅಂತಹ ಆತ್ಮ-ಗೌರವ ವಿರಬೇಕು, ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಲ್ಲ.

ಈ ಮನೋಧರ್ಮದಿಂದ ನೀವು ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಜಪಿಸಿ ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯ ಕ್ರಮೇಣ ಶುದ್ಧವಾಗುವುದನ್ನು, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಸೆಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆ ಇದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಡೊಂಕು ಗಳಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಅವನ ನಾಮಜಪ ಮಾಡಿ; ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಹೋಗುವುದು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ತಾಳ್ಮೆ ಇರಲಿ, ಕ್ರಮೇಣ ಅದೆಲ್ಲಾ ಈಡೇರುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡುವಿರಿ. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ತಾಳ್ಮೆ ಇರಲೇಬೇಕು. ಅದು ತಕ್ಷಣ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಆಗಿಯೇ ಆಗುವುದು.

ನಂತರ, ಅವನ ಐದು ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಐದನೆಯದಾಗಿ **ವ್ರಜೇ ವಾಸ್** ಎಂಬುದನ್ನು ಚೈತನ್ಯನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. 'ವ್ರಜೇ ವಾಸ್' ಎಂದರೆ ನೀವು ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಬೇಕು ಎಂದರ್ಥ. ಸಹಜವಾಗಿ ಅದು ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಚೀನ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಬನಾರಸ್ ಅಥವಾ ವೃಂದಾವನದಂತಹ ನಗರಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಾರಂಭಗಳೆಂದರೆ ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ. ಅಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ನಿಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವು ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಅವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ. ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹಲವರು ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿರುವರೂ, ಅವನಿಗಾಗಿ ಆರಸಿರುವರೂ ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಪಡೆದಿರುವರೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಧೂಳೂ ಸಹ, ಗಾಳಿಯೂ ಸಹ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವುದು ಹೀಗೆ.

ಎಲ್ಲಿ ಜನರು ಹೋಗಿ ದೇವರ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರೂ ಅಂತಹ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬಯಕೆ ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಬಹು ಆವಶ್ಯಕ. ನಾವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಪ್ರಭಾವಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಹೋರಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಪುರೋ ಗಮನಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾನ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ವೇಗ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

(ಸಮಾಪ್ತಿ)

ವಿವೇಕಪ್ರಭ